

Mons. Ocáriz: „Az Opus Dei kapui tárva-nyitva állnak mindenki előtt”

Monsignor Fernando Ocáriz (Párizs, 1944) az a személy, aki a legközelebb áll monsignor Javier Echevarriához, az Opus Dei prelátusához. Az alábbiakban a Zenit hírügynökség egy interjút adjuk közre, amelyben mons. Ocáriz a személyi prelátúra jogi formájáról beszél.

2008.05.07.

Róma, 2008. március 19. - Huszonöt év telt el azóta, hogy az Opus Dei II. János Pál pápa személyi prelatúrává emelte, a világ jelenleg is egyetlen személyi prelatúrájává. Az itt közölt interjúban az azóta eltelt negyed évszázad fényében a Mű általános helynöke beszél az intézmény és az egyházmegyék közötti kapcsolatról, és világossá teszi, hogy – sok erről szóló állítással szemben – a Mű feltételezett „hatalma” nem más, mint az Evangéliumból fakadó erő.

Monsignor Ocáriz az Örök Városban, az Opus Dei székhelyén, a viale Bruno Buozzin található Villa Teverében fogadta a Zenit hírügynökség munkatársát – ott, ahol Szent Josemaría Escrivá, a Mű alapítójának sírja is található.

Monsignor Ocáriz fizikus és teológus. Számos filozófiai és teológiai – főként történetfilozófiai és krisztológiai – mű szerzője, 1986 óta pedig a Hittani

Kongregáció tanácsadója. A Pápai Teológiai Akadémia (Pontificia Accademia Teologica) tagja és 1994. április 23. óta az Opus Dei általános helynöke.

Az Opus Dei azért jött létre, hogy a világi híveket segítse hétköznapi életükben. A világiak az Opus Dei Prelatúra részét képezik vagy a Prelatúra csupán az Opus Dei papjaiból álló – kicsiny – részre vonatkozik?

Monsignor Ocáriz: Az Opus Dei épp azért jött létre, hogy az életszentségre való egyetemes meghívást terjessze és mindenkit – papokat és világi hívőket egyaránt – emlékeztessen e hívásra. Amint azt Szent Josemaría 1928 óta tanította, ez az egyetemesség – ti. hogy Isten minden egyes embert hív – maga után vonja, hogy minden becsületes emberi körülményt – a hivatásbeli munkát, a családi és társas

kapcsolatokat – meg lehet és kell szentelni, valamint általuk szentté lehet és kell válni.

Ahogy Joseph Ratzinger bíboros fogalmazott az Opus Dei alapítójának szentté avatásakor, Szent Josemaría Escrivá üzenete segített kijavítani az életszentségről alkotott téves felfogást, amely szerint az csupán kevés „nagy” személyiség számára van fenntartva. Az életszentség lényege, hogy Isten barátaivá válunk, hagyjuk, hogy működjön bennünk a Másik, az Egyetlen, aki elérheti, hogy a világunk jó és boldog legyen.

Az Opus Dei világi hívei – nők és férfiak, házasok és cölibátusban élők – a Prelatúra szerves részét képezik, éppúgy, mint a Mű papságát képező papok. A papok és a világi hívők olyan kapcsolatban állnak egymással, amely az egész Egyházban jellemző.

Ugyanakkor minden világi hívő – a többi katolikushoz hasonlóan - ahhoz az egyházmegyéhez is tartozik, amelynek területén lakik. II. János Pál pápa erről több alkalommal is beszélt, pontosan az Opus Deire vonatkozóan. A klérus szolgálati papsága és a világi hívők általános papsága egyesül és összefonódik az egységes hivatásban és kormányzásban, amelynek célja a Prelatúra evangelizációs küldetésének teljesítése egy Prelátus irányítása alatt.

Jelenleg az Opus Dei az egyetlen személyi prelatúra. Kérnek Önöktől felvilágosítást más egyházi intézmények, amelyek szintén szeretnének személyi prelatúrává válni?

Monsignor Ocáriz: Igen, jelenleg az Opus Dei az egyetlen személyi prelatúra. Mindazonáltal az Egyházon belül a különböző

pasztorális célok teljesítésére léteznek más szervezeti egységek, amelyek szintén személyi (és nem területi) jellegűek. Ilyenek például egyes országokban a keleti rítusú hívek pasztorális gondozására létrehozott ordinariátusok, a katonai ordinariátusok és egy személyi apostoli adminisztráció, amely néhány éve jött létre Brazíliában. A személyi prelatúrák megalapítása kizárólagosan a Szentszék jogkörébe tartozik; ezenkívül a kánonjog előírja, hogy egy intézmény személyi prelatúrává emeléséhez ki kell kérni az érintett püspöki konferenciák véleményét is.

Olyan pasztorális döntésről van szó, amelynek célja megkönnyíteni az Egyház küldetését egy olyan világban, amelyet a személyek állandó mozgása jellemez. Az *Ecclesia in America* és az *Ecclesia in Europa* kezdetű szinódus utáni apostoli buzdításban például II. János

Pál pápa a személyi prelatúrákat lehetséges megoldásként említi azon személyek számára, akik különleges pasztorális figyelmet igényelnek, mint például a bevándorlók.

Az is előfordulhat – mint ahogy az Opus Dei esetében is történt –, hogy a meghatározott apostoli tevékenységek ellátására indító Szentlélek működése kelt életre olyan pasztorális igényeket, amelyek megoldása személyi prelatúrák létesítését igényli.

Nincs tudomásom róla, hogy az Opus Deitől felvilágosítást kértek volna olyan intézmények, amelyek a személyi prelatúrává válást fontolgatják. Az azonban viszonylag gyakran előfordul, hogy az Opus Dei részéről meghívják valakit – konferenciákra, pasztorális értekezletekre stb. –, hogy beszámoljon a Prelatúra eddig eltelt

évei alatt felgyülemlett tapasztalatokról.

Mi igaz az Opus Dei állítólagos függetlenségéből – vagy autonómiájából, ha jobban tetszik –, amely abból fakad, hogy jogilag személyi prelátúra? *Monsignor*

Ocáriz: A valóság ezzel éppen ellentétes. Egy prelátúra létesítése valójában egyfajta „függőséggel” jár: ezt követően ugyanis a keresztények egy része pasztorális szempontból az egyházi hierarchia egy tagjától függ. Nincs értelme függetlenségről vagy autonómiáról beszélni, mivel az Opus Dei éppen hogy egy prelátustól függ, akit a római pápa nevez ki.

A prelátus és helynökei az egyházi hatalmat a többi pásztorral közösen gyakorolják, a pápa legfőbb fennhatósága alatt, az Egyház egyetemes szabályainak és azon saját szabályoknak megfelelően, melyeket

a Szentszék által a Prelatúrának adott Szabályzat tartalmaz.

Úgy gondolom, hogy a tapasztalat, amelyet az Opus Dei öt földrész számtalan egyházmegyéjében gyűjtött össze, segíthet megérteni – gyakorlati szempontból is –, hogy a II. Vatikáni Zsinat által bevezetett személyi prelatúrák újdonságai nem tesznek kárt e részegyházak egységében, sőt, nagy szolgálatot tesznek nekik az Egyház általánosabb evangelizációs küldetése terén.

XVI. Benedek a következőket írta a Mú jelenlegi prelátusának, monsignor Echevarriának pappá szentelésének ötvenedik évfordulója alkalmából: „Amikor előmozdítod papjaid és világi híveid apostoli buzgalmát és vágyát az életszentségre, nemcsak a rád bízott nyáj növekedésének leszel tanúja, hanem az Egyháznak is hatékony

segítséget nyújtasz a mai társadalom sürgető evangelizációjában”.

Helyes azt állítani, hogy vannak „opus deis püspökök”?

Monsignor Ocáriz: Attól függ, mit értünk e mondat alatt. Amikor a Prelatúra papjainak egyikét a Szentatya felkéri, hogy legyen püspök – ahogy az néhány alkalommal már megtörtént –, ugyanaz történik, mint bármely egyházmegyes pap esetében: inkardinációja nem az Egyház azon szervezeti egységéhez köti többé, ahonnan jön, mindazonáltal továbbra is részesül a Prelatúra lelki segítségében. Ugyanolyan kánonjogi helyzetben van, mint bármely más püspök.

Nyilvánvalóan az Opus Dei Prelátusa nem rendelkezik semmiféle befolyással e püspökök püspöki küldetésére.

Feltételezem, hogy Ön szerint nem létezik egy a „Da Vinci kód”-jelenség előtti és utáni időszak...

Monsignor Ocáriz: Nyilvánvalóan nem. Értelmetlen azt gondolni, hogy a szóban forgó regény olyan történelmi jelentőséggel bírna, hogy miatta az Opus Deiben kialakulna egy a megjelenése előtti és utáni időszak.

Más kérdés az a hatás, amelyet néhány emberre kifejtett. Anélkül, hogy figyelmen kívül hagynám azt az eltévelyedést, melyet egy ilyen fajta könyv okozhat egyes olvasókban, tudomásom van róla, hogy sokan döntöttek úgy, hogy felveszik a kapcsolatot a Prelatúrával és részt vesznek az általa nyújtott keresztény képzésben azon információknak köszönhetően, melyeket mi adtunk a Műről, hogy pozitívan szálljunk szembe a szóban forgó könyv hazugságaival.

Sok – az ügyet közelebbről követő – újságíró, író és egyéb személyiség fejezte ki szolidaritását az Opus Deivel. Ez esetben is észrevehető volt egy csodálatos egyházi szolidaritás: olyan pillanatok ezek, melyekben kézzelfogható, hogy az Egyház család.

Olykor hallani szóbeszédet az Opus Dei „hatalmáról”. Mit gondol, miért alakult ki egy ilyen fajta kép a Műről?

Monsignor Ocáriz: Személyes korlátaink ellenére – mivel nem vagyunk „elitek” és nem is tartjuk annak magunkat – Isten bőséges apostoli gyümölcsökkel áldotta meg az Opus Dei lelkekkel végzett munkáját.

Emberi szempontból van, aki ezt „hatalomként” értékeli. Valójában azonban a Mű az Egyház egy kis része, és „hatalma” saját forrásából ered, vagyis az Evangéliumból, amely

– amint Szent Pál írja – „Isten ereje minden hívő üdvösségére”. Az Opus Dei hívei által végzett munka gyümölcseit – az Egyházban és az Egyházon keresztül – a Szentléleknek köszönhetjük.

Aki érdeklődik egy a Prelatúra által szervezett apostoli tevékenység iránt – a Mű kapui tárva-nyitva állnak mindenki előtt –, az előtt megnyílik a keresztény élet távlata.

Ha valaki a Műhöz úgy közeledne, hogy emberi hasznot vagy nem lelki jellegű javakat keres, nem tartana ki sokáig, hiszen itt csak a Jézus és az Egyház iránti szeretetről, a keresztény elköteleződésről, a lelki életről és a többiek iránti nagylelkű szolgálatról hallana.

Miriam Díez i Bosch

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/mons-ocariz-az-opus-dei-
kapui-tarva-nyitva-allnak-mindenki-
elott/](https://opusdei.org/hu-hu/article/mons-ocariz-az-opus-dei-kapui-tarva-nyitva-allnak-mindenki-elott/) (2026.03.31.)